

סיפור אהבה בדואי:

הרומנטיקה הובילה

מישפחה של עבודה, והללו החלו דואגים. כלילה הם הלכו לביתה כדי לראות מה קורה שם.

האחים שמעו את קולו של המאהב אומר בעברית לעבודה: "פחתי מהר את הדלת!" מישהו צנח מהגג ופתח את דלת החצר מכפנים, וקבוצה של תוקפים נכנסה לחצר. במהומה שקמה נכנס יחד איתם אחד מאחיה של עבודה. התוקפים התנפלו על בעלה של עבודה ועל אנשים אחרים שהיו בבית. אחיה של עבודה הצטרפו לקטטה, ואחד מהם דקר את המאהב.

כמה אנשים התנפלו על אחיה של עבודה והיכוהו, והיא רצה למקום וצעקה כי זה אחיה, וביקשה שיעזבוהו. שניים מהתוקפים פנו אליה, החזיקוהו משני צידיה ומשכו אותה מחוץ לשער. היא שמעה קול הקורא "תירו בו!" ואחריו יריה. אחר-כך ראתה את אחיה, חלילה, מוטל שותת-דם על הרצף. גם אחיה השני, איברהים, נפצע ונלקח לבית-החולים. חלילה מת למחרת מפצעיו.

ענישה

מידי שמים

גורלו של המאהב לא שפר גם הוא. אחת המכות שקיבל בעת המריבה פגעה בראשו והוא נפצע קשה. כתוצאה מכך הוא שכב חודשים רבים מחוסר-הכרה בבית-החולים. עבודה נלקחה על-ידי יתר התוקפים למקום מתבודד, ונמסרה לידי נשים, אשר טיפלו בה ושמרו עליה. אחרי יומיים נמסרה עבודה למישפחה והוחזרה לבעלה.

בבית-המישפח בבאר-שבע הוגש כתב-אישום נגד המאהב, מוחמד אבו סביית, ונגד ידידיו שהיו עמו - ג'ומעה פריג, ונגד בצה"ל המשרת במישמר-הגבול, ונגד ג'ומעה ומחראב אברכיף, גם הם חיילים במישמר-הגבול. לרבני התביעה השתתפו כולם בהטיפתה של עבודה וברצח אחיה. בתחילת 1980 דן בית-המישפט המחוזי בבאר-שבע את כל הנאשמים למאסר עולם, אחרי שמצא אותם אשמים בתיכנון ובביצוע הרצח והחטיפה.

הסניגורים עירערו לבית-המישפט העל-יון. עורך-הדין משה ישראל, שייצג את המאהב, טען כי לא היה תכנון לרצח וכי המאהב לא ציפה כי היא תתנגד ללכת איתו. "לא היתה כאן חטיפה", טען הסניגור, "המאהב קיווה כי עבודה תלך איתו מרצונה ותינשא לו אחרי שהעניין יוסדר עם אביה".

בית-המישפט לעירעורים קרא את מיכ"ל תביה של עבודה ומצא כי היה מקום להסיק מתוכם כי הנערה מצפה למאהב, ורוצה ללכת איתו. לכן סביר הוא שהיא נאשם לא ביקש לפגוע בה לרעה. "כל שיכול היה לקוות בנסיבות היה כי עבודה ואביה ייתרצו, כי היא תתגרש מבעלה, שהיתה נשואה לו רק יום או יומיים, וכי תינשא למעורר הראשון".

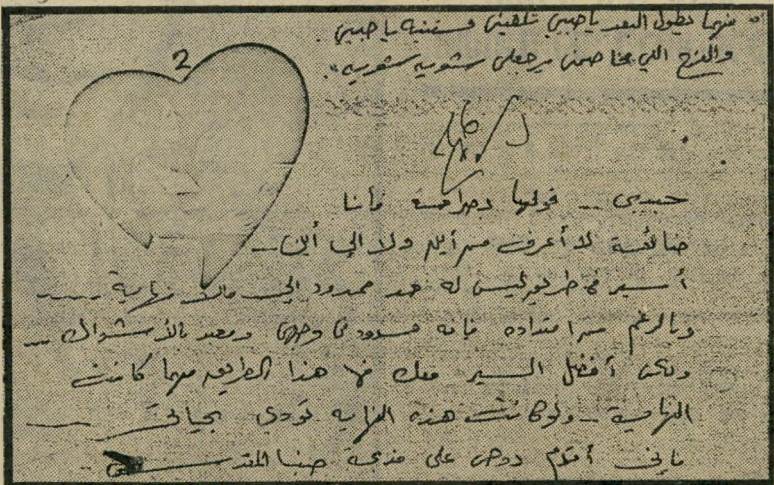
בימים אלה זוכה בית-המישפט את הרבעה מחטיפה ומרצח בכוונה-התחילה. כל הארבעה הורשעו בעבירות הקלות הרבה יותר של כלליאט שווא וקשירת-קשר לביצוע פשע.

עונש מאסר-העולם, שהוטל עליהם, בור-טל מוחמד, המאהב, נדון לשמונה שנות מאסר, משום שהוא היה היום, וייצרו הוא שהשיאו ליטול את עבודה מבעלה. הוא שניס לשם כך את חבריו, אשר סיבכו עצמם ללא טעם בניין לא להם. בית-המישפט שקל לקייל את עובדת פציעתו הקשה של המאהב וקבע, שהיה בה למעשה ענישה מידי שמיים.

שלושת החברים נידונו למאסר מארבע וחצי שנים ועד שש שנים. עורך-הדין ישראל נקט בצעד יוצא-דופן - אחרי פסקי-הדין בעירעור ערך בבית-הכאל מסיי בה לגאשמים. הוא קיבל רשות להביא ממתקים ולערוך מסיבה צנועה לבדואים שניצלו ממאסר-עולם. אילנה אלון

לרצח

מיכתב עם לב

שלחה עבודה בעלת הסיפור הארוך לאהובה מוחמד, אחרי שהוריה הכריחו אותה להינשא לאחד. מוחמד לא רצה לוותר עליה, ויצא לחסוף אותה יחד עם חברים חיילים ממישמר-הגבול.

שהבהיר לו כי עבודה נישאה לאחר למי רות אהבתה אליו. נתקף בועם וייאוש נוראי והחליט להחזיר אליו את עבודה בכל מחיר. הוא פנה לכמה מחבריו, ששרתו בצה"ל ונשאו נשק. יחד עם שניים מהם יצא השכם בבוקר למחנה הפליטים שבו התגוררו עבודה ובעלה. מוחמד ושני חבריו חיכו ברחוב עד שראו את הבעל מתקרב אליהם. מוחמד שאל אותו אם הוא מוסטפה, וכאשר נענה בחיוב ביקש ממנו לבוא איתו לביתו של המוכתר. הבעל סירב.

מוחמד שאל את הבעל אם הוא התחתן עם עבודה. אחרי התשובה החיובית המי שיך מוחמד ושאל אם הוא יודע למי היא שייכת. הבעל הביע תמיהה על הר שאלה וביקש ממנו לתזוהגת. המאהב אמר לו כי "שרוף את דמו", והראה לבעל תמונות של עבודה, שצולמו איתו לפני החתונה. הוא אמר לבעל כי "יראה לו" וציווה עליו להסתלק. הבעל סיפר מייד על המיקרה לבני

"אתה גזלת את ליבי והפכת חלק מי גופי. נטולתי-יכולת אני להרחיקך... אני קיימת בשל אהבתי אליך קיום הבסתחך. אתה, המנחמני בשיממוני - בלעדיך חיי כלילה אפל או כקבר קודר וחשוך. אני מבטיחה לך, אהובי ולשד כבדי, בריתי אהבה שלא תחלוף, למרות כל הנסיבות והמצבים.

"אני היה בפחד מהעתיד! מה טומן בחובו הזמן הבוגדני - פירוד או איחוד? אם איחוד הוא, הידד! אמור לו שיבוא בחדיפות. אך אם פירוד הוא, נשבעת אני כי כך יהיה - ממוות אין מנוס. "אהובי, דבר עימדי גלויות. אני אבודה ואיני מוצאת מאין אלך ולאן אכתת רגלי בדרך לא סלולה, שאורכה לא נמדד וסופה לא ידוע. אני מעדיפה ללכת איתך בדרך זו, דרך ללא סיום וזרועות-קוצים. אף אם קיצה יקטול את חיי - אני שאת נפשי על מיובח אהבתנו הקדושה. מוזאת אשר לא תישכחך!" כאשר קיבל מוחמד את מיכתב-הפרידה,

אני קיימת בשל אהבתי אליך... אתה המנחמני בשיממוני. בלעדיך יהיו חיי כלילה אפל או כקבר קודר וחשוך. כך כתבה עבודה אבו-סביית, צעירה ערבייה ממחנה-פליטים שליד עזה לאהובה הישראלי, מוחמד אבו-סביית. סיפור אהבתם של השניים שהיה כלי-כך רומנטי בתחילתו, הפך דרמה נוראה והסתיים באסון. המסורת והחברה השמרנית התגברו על אהבתה של הצעירה המודרנית, שהיתה מוכנה להילחם במי-היום העתיקים ולבחור בעצמה את האיש שלו תינשא.

עבודה, בת למישפחה טובה, נולדה במחנה הפליטים בריג' שליד עזה. היא למדה בבית-ספר, והעדיפה להתלבש במכנסי ג'ינס וחולצות טריקו תחת בגדים של נערה מוסלמית אדוקה בדתה. היא צבעה את ציפורניה באדום לוהט, ולא נמנעה משיחה עם גבר נאה שפנה אליה. כך הכירה בשנת 1978 את מוחמד, קבלן עשיר, המבוגר ממנה בשנים, ובעל לשתי נשים. מוחמד הוא בדואי אזרחי ישראל.

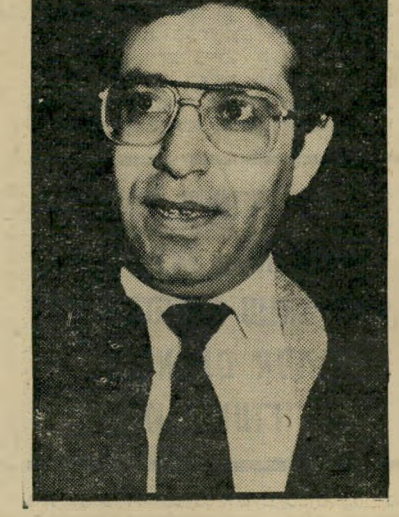
מוחמד התאהב בצעירה היפהפיה, בעלת השיער השחור והארוך ועיני-השקר. הוא החל מבקר במחנה-הפליטים לעיתים קרובות כדי לראות את עבודה. השניים התחילו להיפגש. עבודה אפילו העזה ויצאה עם הגבר לטיולים במכונית, הצטלמה איתו כשהם מחזיקים יד ביד, והסכימה להינשא לו ולהיות אשתו של שלישיית. אך את פגישותיהם ואהבתם הם שמרו בסודי-סודות מפני מישפחתה. כאשר פנה אבו-סביית למישפחתה של עבודה וביקש מהם רשמית את ידה, סירבו ההורים. הם טענו כי יש לו כבר שתי נשים אחרות, וכי הוא אינו כן-שיבסם. עבודה יעדה לבן-מישפחתה, מוסטפה אל-נבאהין שמי. בסוף דצמבר 1978 מסר אל-נבאהין את המוהר לאביה של עבודה והיא עברה להתגורר בביתו.

דרך

זרועות-קוצים...

עבודה היתה חסרת-אונים. היא נכנעה לרצונו של אביה ועברה לבית בעלה, אך היא כתבה מיכתב שובר לבבות לאהובה:

"גם אם כל האהבות, בכל הלבבות, יתקבצו יחדיו - אהבתי עזה מהן."

הסניגור משה ישראל הצ' ליה להוכיח לבית המישפט העליון כי לא היו כאן רצח ולא חטיפה, אלא סיפור-אהבה טרגי.